

derfor den ærede Ordfører give en virkelig Begrundelse af denne Nægtelse af de 3,000 Kr., som han ved, at en stor Del af hans Kolleger sætte megen Pris paa, saa maa jeg bede om en anden Grund end den, den ærede Ordfører har givet, thi dette med det officielle tror jeg ikke er fyldestgørende.

Ordføreren (Steffensen): Det ærede Medlem faar nøjes med det „officielle“, men det antager jeg ogsaa, at han nok kan, naar han forstaar det rigtigt. Fredskongressen er ikke officiel i den Forstand, at den udgaar fra de paagældende Statsmyndigheder; var dette Tilfældet, vilde den have en helt anden Betydning, og saa tvivler jeg ikke om, at Rigsdagen med Fornøjelse vilde bevilge ikke blot 3,000 Kr., men adskillige Gange 3,000 Kr. dertil. Men som Kongressen er nu, er den en Samling af Mænd fra forskellige Lande, som kun paa et ganske enkelt Land nær, deltage deri paa deres egen Bekostning. Og for vort Bedkommende er der, mener jeg, ingen Grund til at give den Deltagelse, Kongressen maatte finde herfra, en officiel Karakter, som den nu ikke har andetsjeds fra undtagen maaske fra Norge, som jeg tror det ærede Medlem nævnte. Der er ikke noget andet Land, hvor man ellers bevilger noget til Deltagelse deri. Jeg ser derfor ikke rettere, end at der ikke for den danske Rigsdag er nogen som helst Anledning til at bevilge et saadant Beløb og derved give sin Deltagelse i Kongressen en officiel Karakter, som den i øvrigt ikke har.

Det. Hansen: Det er rigtigt i alt Fald hvad Kongressen eller Konferencen, hvad man vil kalde den, i London angaar, at der var det kun det norske Storting, som havde bevilget Penge til Stortingsmænds Rejser til Konferencen. Men den ærede Ordfører kan ikke vide, hvorledes det vil stille sig med Hensyn til Konferencen i Bern, det er meget muligt, at andre ville følge Norges Eksempel, i hvert Fald have vi det gode Eksempel at følge, saa vi blive da ikke Banerhødere. Men det forekommer mig i det hele taget, at ved at bevilge disse 3,000 Kr., for at danske Rigsdagsmænd kunne deltage i disse hæderværdige Forsøg paa at skaffe Voldgiftsretter til Beje osv., sige vi i Virkeligheden ikke andet, end at den danske Rigsdag samstemmer og sympatiserer med de Fredsbefræbelsers, der komme frem her, og vi give det for saa vidt ikke noget officielt Bræg. Det vilde se galt ud, hvis enhver Bevilling paa Finansloven skulde gøre vedkommende Person's Virksomhed til en officiel, til en Statsvirksomhed. Nej, vi sige ikke

andet end, at den danske Rigsdag ønsker disse Forsøg, der gøres i London, Paris, Bern osv. paa at faa Voldgiftsretter og Voldgiftsafgørelser til at afløse Krigsafgørelser, af Lykke. Netop fordi vi ere en lille Stat, der ikke indtager en bethdningsfuld Stilling i den europæiske Koncert — jeg tror, det er Udtrykket — netop derfor kunne vi saa meget bedre gøre det, uden at det faar nogen som helst Betydning for den danske Stat. Jeg synes, at det vilde være overmaade smukt, om den danske Rigsdag vilde lægge for Dagen, ligesom det norske Storting har gjort, at man siger Lykke paa Rejser til dem af vore Kollegaer, der ville gaa ud for at virke for dette smukke Formaal, det vil maaske føre til, at vi i Fremtiden slippe for at bevilge de 25 Millioner til Forsvarsbudgetet eller en Del af dem, og kan det lykkes, ere de 3,000 Kr. sandelig godt anvendte, ved dem kan der maaske spares Millioner i Fremtiden.

Justitsministeren (Kellermann): Som den, der paa Udenrigsministerens Vegne deltog i Forhandlingen i det andet Ting, da dette Spørgsmaal var fremme, maa jeg gøre opmærksom paa, at ider først fra Regeringens Side maa indvendes imod denne Bevilling, at man aldeles ikke kan finde sig i, at den stilles paa Udenrigsministeriets Budget, netop fordi der ikke er Tale om en officiel Repræsentation af den danske Stat over for Udlandet, og fordi der ikke er nogen anden end Kongen, der er berettiget til officielt at repræsentere den danske Stat over for Udlandet; navnlig er Rigsdagen aldeles ikke berettiget dertil. Det er den Grund, som for det første gør det formelt umuligt at tage denne Bevilling op under Udenrigsministeriets Budget; men ogsaa reelt har den den Betydning, at Bevillingen ved at staa paa Udenrigsministeriets Budget sejler under falskt Flag, faar Skin af en officiel Repræsentation af den danske Stat over for Udlandet, som den ikke er. Det er altsaa Grunden, hvorfor man ikke kunde tage imod Bevillingen i denne Form. Nu kan man maaske sige, at man kunde tage imod den i en anden Form, og det er ogsaa blevet sagt. Men dertil er den Indvending at gøre, at det er noget splinternyt, vi begynde paa: at bevilge Rigsdagsmænd Rejsestipendier, og komme vi først ind paa den Vej, ser jeg ikke, hvor vi skulde ende. For det første vil jeg bemærke, at det ikke er Mening, at denne Bevilling skal staa isoleret i Mar; thi disse Kongresser holdes hvert Aar; det vilde blive en permanent Udgift alene si det Dje-med, hvis man vilde gaa ind derpaa. Men dernæst skammer jeg ikke rettere, end at der,